

Ἡ καθαίρεσις τοῦ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ Κυπριανοῦ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τὴν 4ην/18ην Νοεμβρίου 1986 καθήρεσε τὸν Μητροπολίτην Ὁρωποῦ Κυπριανὸν Κουτσούμπαν καὶ τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, διότι ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν ἰδιαιτέρως θλιβερῶν συμβῶν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν ἀγῶνος, διότι ὡς ἀπεδείχθη ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἐπὶ ὑπερδραστηριότητι κατῴρθησεν καὶ ἐξηπάτησεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προσποιούμενος τὸν ἀκραφνὴ Ὁρθόδοξον χριστιανόν, κατῴρθησε μάλιστα νὰ ἀνέλθῃ τὸς κλίμακος ὧλων τῶν βαθμῶν τῆς Ἱερουσάλινης γενόμενης ἐπίσκοπος, ἐνῶ ἡ καρδίᾳ του κατεσπαράσθη κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κακόδοξα κηρύγματα τοῦ νεοημερολογητικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Οὐδεὶς ἀντιλέγει, ὅτι μία καθαίρεσις ἐπισκόπου εἶναι ὀπωσιδήποτε κἀπὶ τραγικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλά, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐτονίσασμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καθαιρέσεως τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου Λύξεντιου, πολλὰκις ἡ ἐνέργειά αὐτῆς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνασπόμενος. Μία δὲ τοιαύτη περίπτωση εἶναι τοῦ διαληφθέντος πρώην Μητροπολίτου καὶ ἤδη μοναχοῦ Κυπριανοῦ Κουτσούμπα. Καὶ ἐξηγήσωμεν τοὺς λόγους:

1. Ὅταν ἕνας ἐπίσκοπος κηρύσσει αἵρεσιν, καὶ μάλιστα «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ», ὅπως ὁ Κυπριανός, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ ποιμνίου τῆς ἀπὸ τὴν κηρυσσόμενην αἵρεσιν. Ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἀντιδράσεως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ἡ ἀπόκοπὴ τοῦ σεσηπότητος μέλους τῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐξάπλωσις τῆς γαγγραινῆς τῆς αἵρεσεως εἰς τὰ ὑγιᾶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἐνήργει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν μακροαῖνον ἱστορίαν τῆς. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἤδη μοναχὸς Κυπριανὸς ἐκακοδόξησεν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ κηρύσσει ὅτι οἱ νεοημερολογῆται ἀποτελοῦν τὴν σὺχνοισαν Μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἡμεῖς δὲ, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον δὲν εἴμεθα Ἐκκλησία: Ὅποια φοβερὰ βλασφημία ἐξερχομένη τῶν χειλέων ἑνὸς ἀτόμου, ἐμφανιζομένου ὡς παλαιοημερολογίτου ἐπισκόπου:

2. Ἀλλὰ καὶ δι' ἕνα ἐπὶ πλέον λόγον ἡ καθαίρεσις τοῦ Κυπριανοῦ κατέστη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀναπόφευκτος. Διότι αὐτός, αὐτοαποκοπέας τῆς Ἐκκλη-

σίας γενόμενος αἴτιος αὐτῆς σχίσματος, ἰδρυσε ἰδίως του ἐμπνεύσεως «Ἱεράν Σύνοδον τῶν λεγομένων ἐνασταμένων» (!) (τότε οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐδημιούργησαν παρομοίαν Σύνοδον «ἐνισταμένων» καὶ ἐπεδόθη μετὰ δαιμονιώδους ζήλου εἰς τὴν ταραχὴν τῶν συνειδήσεων πρὸς ἅγρον καὶ προσηλυτισμὸν τῶν ἀπλοϊκότερων πιστῶν.

Ἐάν, ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς εἶχεν μόνον ἀπόκοπὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αὐτοπεριορισθῆ εἰς τὴν Μονὴν του, ἡ Ἱερά Σύνοδος θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μακροθυμῆ εὐχομένη πάντοτε τὴν ἐπιστροφὴν του, ὡς κάμει καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀποσχισθέντας ἀπὸ αὐτὴν ἀρχιερεῖς τῶν Διαυλείας Ἀκάκιον καὶ τὸν Κυκλάδων Γαβριήλ, τοὺς ὁποίους ρυδέεστε ἠθέλησε νὰ καθαιρέσῃ μέχρι σήμερον διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κυπριανὸς συνέλαβεν τὸ ἐπιπορευτικὸν αὐτοῦ σχέδιον νὰ ταραξῇ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἰδρῆ, εἰς τὰ διάφορα μέρη ἰδικῆς του σχισματικῆς ἐνορίας, νὰ παραπλανᾷ ἀνθρώπους καὶ ἀκόμη νὰ χαροτονεῖ πλειοῦς ἐπισκόπων, ἀλλόζων τὰ πρόγματα. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶχε, δυστυχῶς, οὐδεμίαν ἄλλην διέξοδον. Οὕτω, ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ἐξτρεμιστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ πρώην Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, νὰ προβῇ εἰς τὴν καθαίρεσίν του.

Τὸ ἀτύχημα πάντως εἶναι, ὅτι ὁ ἤδη μοναχὸς Κυπριανός, ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ συναισθανθῇ τὰς κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐνεργείας του, ἐξακολουθῆ παρασύρων καὶ παρασυρόμενος εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὸ σχίσμα. Ἀλλὰ, πόσοι ἄλλοι αἵρετικοὶ οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, μετενόησαν πότε, διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ ὁ Κυπριανός; Δι' αὐτὸν πλέον ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόν «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραποῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος» (Τιτ. γ' 10—11). Καὶ ὁ Κυπριανός, ἐμμένων εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ οἰκουμινισμοῦ «ἁμαρτάνει, ὡν αυτοκατάκριτος»:

Λυπούμεθα ἐλκρινῶς διὰ τὴν πῦσιν τοῦ Κυπριανοῦ. Ἀκόμη περισσώτερον λυπούμεθα διὰ τὸ ὅτι, πολλὰ ἄθωια ψυχὰ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ἁδόκιμα καὶ αἵρετικὰ κηρύγματα τοῦτου καὶ ἀπέκρησαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἀκόμη περισσώτερον, λυπούμεθα καὶ θλιβόμεθα, διότι ὑπάρχουν θεολόγοι καὶ θεολογίζοντες, κυρίως ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὰς ἰδέας τῶν νεοημερολογητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ

συμβουλευσουν τον εκπεσόντα Κυπριανόν να επανέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὸν ὠθοῦν ἐπι πλεον εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀμετανοησίαν.

Προσευχόμεθα, ὅπως τὸ τόσον δυσάρεστον γεγονός, πτώσεως τοῦ μοναχοῦ Κυπριανοῦ ἀποτελέσῃ τὴν σωτήριον ἀφορμὴν διὰ τὸν ἀναγκαῖον προβληματισμὸν ὄλων τῶν ΓΟΧ, τῶν ὑγιανόντων εἰς τὴν πίστιν, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ αἴρεσις εἶναι δυνατόν νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὰ κράπεδα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐὰν δὲν προσέξωμεν, ἐντεῦθεν δὲ ἐπιβάλλεται ἡ ἀγρυπνία παρακολούθησις πάσης αἰρετικῆς κινήσεως ἢ ἀπόψεως, ἢ στηλιτεύσεως καὶ ἀχρήστευσις παντὸς αἰρετικοῦ, ὡς ὀριστα ἐπραξε ἡ Ἱερά Σύνοδος διὰ τὸν Κυπριανόν Κουτσοῦμπα, τοῦ ὁποῖου τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν δὲν θὰ παύσωμεν ποτὲ νὰ εὐχόμεθα.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 5η/1986

Ἐν Κορυδαλλῷ καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (ἁγ. Βασιλίσσης Σοφίας καὶ Κρήτης) σήμερον τὴν 5/18 Νοεμβρίου 1986, συνήλθεν εἰς ἕκτακτον συνεδρίσιν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικὸν Δικαστήριον, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, παρόντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν μελῶν Αὐτῆς Φθιώτιδος καὶ Θρακικοῦ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Μαγνησίας κ. ΜΑΞΙΜΟΥ, Ἀχαιῶν καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Οἰνῆς κ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Πενταπόλεως κ. ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ, Χίου Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ, τῶν λοιπῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραστώσι, ἴτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ, Ἀστορίας κ. ΠΕΤΡΟΥ, Δωδεκανήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ καὶ Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, γνωστοποιησάντων τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ὑπ' Αὐτῆς ληφθεῖσα ἀπόφασιν.

Ἦσα δικάσῃ τὰς κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ Κουτσοῦμπα, Σαρδηνίας Ἰωάννου καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἐπισκόπων, ἴτοι: α) Χρυσοστόμου Γκονζάλες (Μεξικανοῦ), β) Νήφωνος Γκιγκοῦντου (Κενυάτου), γ) Χρυσοστόμου Κουσκουτοπούλου, δ) Χρυσοστόμου Μαρλάση καὶ τριῶν ἀκόμη, ἴτοι ἐνὸς Σουηδοῦ, ἐνὸς Ἰταλοῦ καὶ ἐνὸς Αὐστριακοῦ ἀγνώστων στοιχείων εἰς ἡμᾶς, τῶν συγκροτησάντων τὴν καινοφανῆ «Ἱεράν Σύνοδον τῶν ἐπισταμένων» κατηγορίας των ὡς

κατωτέρω, μὴ ἐμφανισθέντων δὲ εἰς τὸ Δικαστήριον, καίτοι νομίμως κληθέντων πρὸς τοῦτο, ὡς δεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθ. 12372/31-10-1986 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Μαυμελά.

Διαπιστωθείσης τῆς νομίμου ἀπαρτίας, μετὰ τὴν εἰσημμένην προσευχὴν, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἐκήρυξε τὴν ἐνορξὴν τῆς Συνεδριάσεως. Χρῆθ' Ἐπιματῆς ἀνετέθησαν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτ. Μητροπολίτην Ἀχαιῶν καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ὅστις ἀνέγνωσέ τὸ κατηγορητήριον, ἔχον οὕτω:

« Ἀπαντες οἱ κατηγορούμενοι: α) ἔξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδόθεσης ἡμῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἐτεῖ 1935, 1950 καὶ 1974 καὶ ἠπάσθησαν τὰς Οἰκουμενιστικὰς κακοδόξιας, ἀμφίως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογῆται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τυράγνουσαν Ταμνοῦχον τῆς σωτικῆς Χάριτος καὶ Κιβωτῶν τῆς σωτηρίας καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία. β) Μεταδίδουν ἀδίσκρως καὶ ἀνευ ἐξετάσεως τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικούς καὶ οἰκουμενικούς νεοημερολογῆτας. γ) Ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ συνέπηξαν ἴδιον θυσαστήριον καὶ τὴν αὐτοσκοκαλουμένην «Ἱεράν Σύνοδον τῶν ἐπισταμένων» μετὰ Μέλῃ τοὺς Μητροπολίτας Ὁρωποῦ Κυπριανόν καὶ Σαρδηνίας Ἰωάννην καὶ τοὺς ὑπὸ ταύτων χειροτονηθέντος ἀντικανονικῶς λοιποὺς κατηγορουμένους. Ἐξ ἄλλου ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς κατηγορεῖται ἐδικύπερον καὶ ὅτι, ἐπὶ ἀλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτησεν τὴν Προισταμένην αὐτοῦ Ἀρχὴν καὶ τὸ πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανιζόμενος ὄψθεν ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἶτα δὲ ἀποκαλύψας τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις παρ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων αὐτοῦ φρονημάτων.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Καλλιόπος Εἰσηγητὴς τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνέγνωσε τὴν εἰσηγήσιν αὐτοῦ, ἔχουσαν οὕτω:

*Αγιε Πρόεδρε, ὄγιοι Συνοδικοί

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 3/16 Ὀκτωβρίου 1986 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὁποίας, ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν, ὅπως ὑποβάλω εἰσήγησιν περὶ τοῦ ἀποσχισθέντος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. κατηγορουμένου Μητροπολίτου Ὁρωπού καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεγνωσμένων κακοδοξιῶν, εὐλαβῶς ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὁρωπού καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς μέχρι τοῦ ἔτους 1968, ἀνήκεν εἰς τὴν σχισματικὴν κρατικὴν «Ἐκκλησίαν» τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν τοὺς δύο πρῶτους βαθμοὺς τῆς κερωσύνης.

Τὸ ἔτος 1968 (Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας) ἀντικατέστησε τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τότε ἐχρησιμοποιεῖ εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τοῦ Ἡσυχαστηρίου του, μὲ τὸ Παλαιόν, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ νεοημερολογίτου ἐπισκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ διακόφη κοινωνίαν μετὰ τῆς κρατικῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας (βλ. Περ. «Ἅγιος Κυπριανός, τεύχ. 52, Αὐγούστου 1971, σελ. 51). Οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἠμπόδισαν τὸν κατηγορουμένον Μητροπολίτην Κυπριανὸν νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, περιγράφονται ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου εἰς τὸ βιβλίον «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτά», καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὰ ἑξῆς βλάσφημα:

«Ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1968, ἡ Ἑλλοδικὴ Ἐκκλησία εἶναι διηρημένη. Ἐχομεν τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Αὐτὸ εἶναι μὴ πλήρῃ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας: εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν αἰρετικῶν. Ὁ μισόκαλος ὅμως διάβολος ὤθησε τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῶν Πατρῶν Παράδοσεων, τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἰς τὰ ἄκρα. Καὶ δὲν διστάζω νὰ εἰπῶ: ἐάν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι δὲν ἔπισαν τὰ ἄκρα, σήμερον ἡδὴ θὰ εἶχαμεν ἐπιστρέψω εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον καὶ θὰ εἶμεθα ὅλοι ἡνωμένοι, διὰ νὰ πολεμήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὰς αἰρέσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας βαλλόμεθα συνεχῶς καὶ ἰδιαίτερος σήμερον ἀπὸ τὸν παπισμόν. Ἦρχισαν νὰ πιστεύουν, οἱ τὸ Παλαιόν Ἠμερολόγιον ἀκολουθοῦντες, ὅτι μὲ τὸ νὰ γυρίσῃ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία μὲ τὸ Νέον ἑορτολόγιον ἐφυγαδεύθη ἀπ' αὐτὴν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὡ! Πλάνη! Ἐκάρυξαν εἰσέτι ὅτι τὰ ἱερὰ μας μυστήρια (φεῦ) δὲν εἶναι ἔγκυρα!

Ὅταν ἐμελέησα τὸ θέμα τοῦ ἑορτολογίου, ἡ καρδία μου ἐκεῖ εὗρισκε ἀνάπαυσιν, εἰς τὸ πάτριον ἑορτολόγιον. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ γίνω μοναχὸς τὸ 1961 εἰς τὸ νεοσύστατον μοναστήριον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης εἰς φυλὴν Ἀττικῆς, ἐπιπερισσότερον ἐπεθύμουν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ καθυστερῶ καὶ ν' ἀναβάλω τὸν καιρὸν ἦτο ὁ φανατισμὸς καὶ αἱ ἀκρότητες τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσω τὸ 1964-1965, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα, διότι μοῦ ζητοῦσαν, ἐν ὁμολογίᾳ, νὰ ἀποκηρύξω τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ μὲ συνεκλόνησε καὶ ἀνέβαλον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα ὁ πόθος μου εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον μὲ ἐπέεζε νὰ ἐπιστρέψω. Ἡ ἐπίσκεψις ὅμως ἐνὸς Κληρικοῦ μὲ τὸ Παλαιόν, εἰς τὴν Μονὴν μας κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος - μὲ τὸ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι τὰ Μυστήρια τῆς ἐπίσημου Ἐκκλησίας εἶναι ἄκυρα - μὲ συνεπάραιξε. Τὸν ἐξεδίωξα ἀπὸ τὴν Μονὴν καὶ πάλιν ἀνέβαλα. Τὸ ἴδιο πάλιν μοῦ συνέβη τὸ 1967. Πολὺ θλιβερὰ πράγματα βλέπει κανεὶς πολλάκις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου Του. Ἐνῶ οἱ ἴδιοι (οἱ Παλαιοημερολογίτες) ἔλαβον τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀπὸ Ἐπισκόπους (τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου), που κοινωοῦν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, πείθουν τὸν ἀπλοῦν, ἄλλ' ἄγινον καὶ εὐσεβῆ λαόν, πού τοὺς ἀκολουθεῖ, ὅτι καλοῦν τὸν Νέον Ἑορτολόγιον. Καὶ ἴσως, τοὺς φανατίζουσι καὶ βλέπουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ἀδελφοὺς τῶν ὡς ἐχθροῦς τῶν, ὡς κολασμένους, ἐνῶ οἱ ἴδιοι θεωροῦν ἑαυτοὺς σεσωσμένους. Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀπ' ὅτι θὰ πρέπει νὰ πιστεῖται κανεὶς. Ὅτι δηλ. ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ σωθοῦν, αὐτὸς δὲ μόνον ὡς ἄτακτον θὰ κολασθῇ. Διὰ τὴν παράταξιν τῶν Μαθηταϊκῶν, τί εἶπω καὶ τί λαλήσω. Εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν πλάνην τῶν. Ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀντικανονικὴν τὴν προέλευσιν τῆς χειροτονίας τῶν, ὡς ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονηθέντος, εἶναι τελείως ἀπληροῦστοι καὶ μένουσι κλεισμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ τὸς ἀκρότητάς τῶν. Δὲν παραδέχονται τελείως τὰ Μυστήρια τῆς ἐπίσημου Ἐκκλησίας, ἀναμυρῶνουν τοὺς πιστοὺς, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ νέον εἰς τὸ Παλαιόν καὶ ἀναχειροτονοῦν τοὺς κληρικοὺς. Ὡ! βλασφημία φοβερά κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος! Ὡ, πλάνη! Ὡ καταδικητὴ διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς!

Αἱ πλάναι καὶ αἱ ἀκρότητες ἔχουν κάμει μεγαλύτερον τὸ χάσμα τοῦ χωρισμοῦ καὶ δὲν ἄφησαν γέφυρα διὰ νὰ δύναται κανεὶς νὰ περάσῃ. Πόσον

τούς πλανῶ ὁ διάβολος! Ἄπασαι αἱ Ὁρθόδοξαι Ἐκκλησίαι, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, αἱ Μοναί τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐνῶ εἶναι μὲ τὸ Πατριπαράδοτον, ἐν τούτοις ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, αὐτοὶ ὁμῶς διαρρήδην ἀρνοῦνται τοῦτο. Ἀντικανονικῶς εἰσέχθη τὸ Νέον ἡμερολόγιον. Ἐφ' ὅσον ὁμῶς οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν κατεδίκασαν τὴν πράξιν αὐτὴν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πῶς ἐμεῖς θὰ ἐγείρωμεν τὸ ἀνάστημα καὶ θὰ τὴν καταδικάσωμεν; Τὸ συνετότερον καὶ φρονιμώτερον δι' ὅσους ἀγαποῦν τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσουν χωρὶς ὁμῶς νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ΜΗΤΕΡΑ ἐπίσημον ΕΛΛΑΔΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ!.

Τὴν 3/16 Ἰανουαρίου 1969, ἐπαυσε τελικῶς τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Νεοημερολογίτου Ἐπιρκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἠσπασθῆ τὴν διακεκυρηγμένην ἐκκλησιολογίαν, ὡς αὐτὴ διευτυπώθη ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὸν αἶμιν Μητροπολίτην πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/26 Μαΐου 1950 ἐγκυκλίου, ἀκολούθως δὲ ἐπανελήφθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1191/5 Ἰουνίου 1974, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος» ἐντέλλονται δὲ ἅπαντες οἱ κληρικοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως «περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν μόνον τῶν Μελῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας».

Συμμορφούμενος ἀπολύτως πρὸς τὴν διακεκυρηγμένην περὶ τῶν μυστηρίων τῆς καινοτάμου Ἐκκλησίας καὶ μὴ ἐξυπηρέτησως τῶν νεοημερολογιτῶν, ὁ κατηγορούμενος τὴν 2/15 Ὀκτωβρίου 1974, ὁμιλῶν κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γεροντίου, διεκήρυξε τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν ρηθείσαν ἐγκύκλιον 1191, δηλώσαντος ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετῆ μυστηριακῶς τοὺς καινοτάμους Νεοημερολογίτας!

ὑπὸ τὴν δεδωμένην αὐτὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐμφορούμενος ὁ κατηγορούμενος τὴν 7/20 Φεβρουαρίου ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Ὀρωπῶν ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίως Καλλίστου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντωνίου, οἱ ὅποιοι ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν

σταθερὰν προσηλωσίν των εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν περὶ στερήσεως τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος τῶν μυστηρίων των Νεοημερολογιτῶν καὶ μὴ ἐξυπηρέτησώς των, ὑφ' ἡμῶν μυστηριακῶς.

Ὁ Μητροπολίτης Κορινθίως Καλλίστος, μάλιστα ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1983, ἐξέδωκε τὸ τευχίδιον «Ἀπολογία», τὴν 24/5/1983 τὴν «Ὁμολογία - Ἐπιστολήν», εἰς τὸ ὁποῖο σαφῶς διεκήρυττε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐμμένονσα ἀμετανοήτως εἰς τὴν ποναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ τυγχάνει ἀποκεκομμένη τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καὶ ἐπισήμως αἰρετικὴ καὶ τὰ μυστήριά της εἰσὶ ἄκυρα» (βλ. Σεβ. Καλλίστου «Ἀπολογία» Ἀθῆναι 1983, σελ. 31).

Εἰς τὴν ἀπὸ 30/5/1983 ἐπιστολήν του ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κορινθίως Καλλίστον γράφει καὶ τοῦτα: «Δ' αὐτῶν τῶν κειμένων σας κηρύσσετε τὸ ἀδόκιμον καθ' ἡμᾶς κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς Θείας Χάρτος ἐκ πάσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεξιμένης τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924. Ἡ ἀποψὶς σας καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀμάρτυρος ἀναπόδεκτος, ἀντιπατερικὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντορθόδοξος. Αἱ Ἁγία Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, πρῶτον ἡρεῖνων ἐνθῶς καὶ ἀποδείκνυον παραδοσιακῶς, καὶ κατόπιν ἀπεφαινοντο. Ὑμεῖς ἐπράξατε τὸ ἀντιθετον. Ἀντιπαραδοσιακῶς καὶ ἀνευ προηγουμένης συνηνοήσεως μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἱ. ἡμῶν Συνόδου.....» (βλ. ἐπισκ. Κυπριανοῦ «Αἱ θέσεις μας» περιοδ. «Ἁγίος Κυπριανὸς» τεύχ. 191, Νοέμβ. 1984, σελ. 382-383).

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ὑποκρισίαν τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος τόλμῃ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος τῶν μυστηρίων τῶν νεοημερολογιτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔλεγεν ὅτι ἐπίστευσεν καὶ διεκήρυσεν μεθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Καλλίστον ἐπιστολήν του τὸ χαρακτηριστικῶς ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΟΝ!

ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὁ Μητροπολίτης Κορινθίως Καλλίστος τὴν 16/29 - 10 - 1983 ἐκοινοποίησε δῆλωσιν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτυρούμενος διὰ τὰς κακοδοξίας αὐτῶν τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὡς καὶ δι' ὀρισμένους ἐνεργείας του, ὅπως δὲ τοῦ ὅτι «εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνου, ε.ε. δις ὑπέπεσον εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα καὶ ἀνάθεμα οἱ ἐκεῖ προεστώ μεθ' ὅλων τῶν ἐπισκόπων, συμπεσευχόμενοι, λεπουργοὶ ὄντες, συμμάλλοντες μετὰ σχισματοαιρετικῶν ψάλλτας μὴ πτοηθέντες τὰ ἀνάθεμα καὶ ἀρὸς τῶν Πατέρων», ἐγνωστοποιεῖ ἐν

τέλει τὴν ἀπόδοσίον του ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106/Β 18 - 10 - 1983 ἀνακοινώσεώς της, ὑπογραφομένης καὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ἐπιμύρησε μὲν τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὴν ἀντικανονικὴν του ἐνέργειαν ὡς ἀποκοπῆ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διεκήρυξε ὁμοίως τὴν πίστιν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν στοχοῦσα τοὺς Δόγμασι τῆς Μίθης, Ἁγίας Κραθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆ ἀπλανῆ διδασκαλίᾳ τῶν Θεοπνευστῶν Ἁγίων Πατέρων Αὐτῆς, διακράτει ἀκροαίαν τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρ. Φλωρινῆς Χρυσοστόμου, γενομένην ἐν ἔτει 1935. Οὕτω θεωροῦμεν πάντα οἰκουμενιστὴν καὶ καινοτόμον ἐπὶ τῶν Δογμάτων, αἰρετικὸν καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μόνην Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπενεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τοῖς μυστηρίοις».

Παρὰ τὴν ἀνωτέρω διακήρυξιν τῆς πίστεως, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς τὴν 27/8/84 ἐδέχθη εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν (συμπροσευχή) κατὰ τὴν τέλεσιν θείας Λειτουργίας τὸν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, γενοῦντος τὸ ὁποῖον ἐπισήμανεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ἀκαλοῦθου αὐτοπροῦ ἐγγράφου της πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἐκάλεσεν πρὸς ἀπολογία, ἔχει δὲ τοῦτο οὕτω:

«Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος κατὰ τὴν συνιδρύσασιν αὐτῆς τῆς 4ης /9/1984 εἰς λαβοῦσα γνώσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 /6-8-1984 ἐπιστολῆς ὑμῶν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας εὔρεν ἀντικρυσ ἀντίθετον πρὸς τὴν δεδομένην διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς ἀπηχοῦν τὴν πεναιρέσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐν συνδιασμῷ μὲ τὸ γεγονός ὅτι τὴν Κυριακὴν 27ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. οὐ μόνον ἐδέχθητε εἰς συμπροσευχὴν τὸν νεοημερολογίτην «Πατριάρχην» Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, ἀλλ' ἀνεκοινώσατε μετ' ἰδιαίτερας εὐφροσύνης εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν γεγονός τῆς ἐν τῷ ὑμετέρῳ Ναῷ παρουσίας καὶ συμπροσευχῆς αὐτοῦ, γνωστοῦ ὄντος Οἰκουμενιστοῦ, ἐν τέλει δὲ καὶ τὸ ἀνευ γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Προϊσταμένης ὑμῶν κανονικῆς Ἀρχῆς μετέβητε εἰς τὰς Η.Π.Α., κειμένης ὑπὸ τὴν ἀκαιοδοσίαν ἡμετέρου Συνοδικοῦ Ἐξάρχου εἰσηγήσαντος οὕτω εἰς ξένην ἐπαρχίαν, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ὅπως θέσῃ τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα εἰς τὴν διάθεσιν Αὐτῆς καὶ καλέσῃ ὑμᾶς ὅπως προσέλθητε ἐνώπιον Αὐτῆς, τὴν Τρίτην, 19ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν Ἀττικῆς καὶ ἀπολογηθῆτε ἐπὶ ταῖς ἀνωτέρω κατηγορίας. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς Σας ἡ ἱερὰ Σύνοδος θὰ

προχωρήσῃ ἐρήμην ὑμῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν».

Μὴ προσκλιθόντος τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ κατὰ τὴν ὁρισθείσαν ἡμέρα πρὸς ἀπολογία ἡ ἱερὰ Σύνοδος εὔρεν τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις ὡς βασίμους καὶ ἀληθεῖς δι' ὅ καὶ ἐπιμύρησεν αὐτὸν κατὰ τὴν συνεδίριαν τῆς 19/9/1984 μὲ 40υθήμερον ἀργίαν τὴν ὁποίαν ὁμοῦ οὐδόλως ἐξετέλεσεν.

Ἀκολουθῶν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, συνεκράτησεν ἰδικῆν του «Ἐκκλησίαν», μὲ ἱερὰ Σύνοδον Ἐνισταμένων(!) καὶ μέλη αὐτῆς τὸν ἐαυτὸν του καὶ τὸν Μητροπολίτην Σαρδηνίας Ἰωάννην, ὅτινες τὴν 5/4/1985 ἐπὶ τῆ βόσει ψευδολογιῶν ἀπεκήρυξαν τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεσχίσθησαν.

Τέλος ἡ ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τῆς ἐκδηλωθείσης ταύτης ἀνταρσίας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἔθεσεν αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/10-2-86 ἀποφάσεώς της εἰς ἐπ' ἀόριστον ἀργίαν καὶ παρέπεμφεν αὐτὸν τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον, εἰς δόξαν, δι' ἣν καὶ ἡ παρούσα εἰσηγήσις (βλ. ἐφημ. «Φωνὴ τῶν Πατέρων» φύλ. 13, Μάιος - Ἰούν. 1986, σελ. 4). Ἄλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἀργίαν αὐτὴν ἐσεβάσθη ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, ὁ ὁποῖος οὐ μόνον ἱεουργεῖ τακτικῶς, ἀλλὰ προέβη ἀκόμη πρό τινος καὶ εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων ὅπως τῶν πρώην ἐγγάμων 1) Νήφωνος Κηκοῦντου, 2) Χρυσοστόμου Γκανζάλες, ἐσχάτως δι' 3) τοῦ Χρυσοστόμου Μαρλάση, 4) τοῦ Χρυσοστόμου Κουσκοιτοπούλου, διατελοῦντος ἐν κανονικῇ ἀργίᾳ, ὡς καὶ δύο ἄλλοδοξῶν, ἐνδὲ Ἰταλοῦ καὶ ἐνδὲ Σουηδοῦ, ἀγνωστοῦ λοιπῶν στοιχείων εἰς ἡμᾶς.

2. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν συνάγεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος προσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ σκοποῦ προκειμένου, δηλαδὴ, νὰ ἰδρύσῃ ἀτομικὴν του «Ἐκκλησίαν» κηρύττουσα κακόδοξον διδασκαλίαν, ἀντιτιθεμένην πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν Πίστιν, τὴν διακρατουμένην ἄχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτω, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος ἀποκρύψας ἐπιμελῶς τὰ κακόδοξα αὐτοῦ φρονήματα, ὅσα διεκήρυξε διὰ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπ' αὐτοῦ βιβλίον «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτό» (βλ. αὐτόθ. σελ. 1-3), μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1969 ἐνταξίν του εἰς τὴν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐλλάδος, ὡς διευτυώθησαν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 καὶ 1974, αἱ ὁποῖαι καθόριζον σαφῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος εἰσαγαγοῦσα τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον κατέστη σχισματικὴ σύμφωνα μὲ τὰς ἀποφάσεις τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν

1583, 1587 και 1593, και ότι τα Μυστήρια αυτής στερούνται της αγιαστικής Χάρτος σύμφωνα με τον Α' Κανόνα του Μεγ. Βασιλείου.

Μόλις δέ, μετά από μίαν 10ετιάν, ήται τὸ ἔτος 1979, παρέπεισεν τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστον καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιον, ἀμφοτέρους αὐστηρῶς προσηλωμένους εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν Μητροπολίτην, ἀμέσως δὲ οὕτως ἐθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐκαστορικὸν αὐτοῦ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως ἰδίας αὐτοῦ «Ἐκκλησίας», προκειμένου ἐλευθέρως νὰ κηρύττει τὰς ἐαυτοῦ κακοδοξίας. Ἡδὴ Μέλος ὢν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν σύστασιν Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ ΕΛΛΑΔΟΣ» (20 Ὀκτωβρίου 1982), νομίμως ἐπισημασμένου ὑπὸ τῆς παρὰ τῶν ἰδρυτῶν ἐκλεγείσης πενταμελοῦς προσωρινῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς ἀπετελουμένης ἐκ τῶν κάτωθι μοναζόντων ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς 1) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Δημητρίου Κουτσοῦμπα, 2) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Πέτρου Γιούλη, 3) Χρυσοστόμου, κατὰ κόσμον Μαυλάση, 4) Ἀθανασίου, κατὰ κόσμον Ἀντωνίου Γεωργιάτη καὶ 5) Ἀποστόλου Καγιόγλου (ἐγγέμου). Σημειωτέον δὲ οἱ ἀνωτέρω οἱ ὅποιοι ὑποτίθεται ὅτι ἰδρύσαν «Ἐκκλησίαν» ἄπαντες κληρικοί, γράφηκαν ἢ ἐφοβήθησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς πέσεως νὰ ὑπογράψουν μὴ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ ἱερέως, ἀρνούμενοι τὴν ἱερωσύνην των!

Τὸ γεγονός ταῦτο, δηλαδή, ἰδρύσεως «Ἐκκλησίας» ἀποδεικνύει ὅτι ἀπὸ τότε προετοιμαζεν τὴν ἀποσχισίν του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἦτο Συνοδικὸν Μέλος.

Ἀκολούθως λαβὼν «ἀφορμὴν» ἐκ τῆς διακηρυχθείσης Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑπὸ Μητροπολίτου Κορινθίας Κάλλιστου εἰς τὰ κείμενα αὐτοῦ «Ἀπολογία» καὶ «Ὁμολογίας Ἐπιστολῆ» ἤρξατο κηρύσσειν δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας καὶ οἱ καινοτάμοι σχισματικοὶ νεοημερολογίται εἶναι Μέλη τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ μυστήριά των εἶναι χαρισματοῦχα Συνεπῆς πρὸς τὰς οἰκουμενιστικὰς αὐτοῦ διδασχὰς. ἤρξατο ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου νὰ δεχεται εἰς συμπροσευχὴν τοὺς νεοημερολογίτας κληρικούς καὶ νὰ παρέχη ἀδιακρίτως εἰς αὐτοὺς (λαϊκοὺς) τὰ ἅγια Μυστήρια, γεγονός τὸ ὁποῖον ἠνάγκασεν ἀκρίτως τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον νὰ ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ συλληταυρῇ μετὰ τούτου.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέριψε εὐθὺς εἰς τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὴν τοιαύτην ἀποκοπὴν του ἀπ' αὐτῆς, χωρὶς οὗτος προηγουμένως ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν, νὰ ἔχη καταγγεῖλαι εἰς τὴν Σύνοδον τὰς κακοδοξίας ἐνεργείας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσοῦμπα. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος οὐδέποτε ἐπέκρινεν τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὸ Ὁρθόδοξον πιστεύω του, τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς φειδῶς ἰσχυρίζεται ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπα.

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι εἰς ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἀναιρῶν ἐαυτὸν ἐν σχέσει πρὸς ὅσα ἔλεγε προηγουμένως περὶ χάριτος τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὑπέγραψεν ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου (18-10-1983) εἰς βᾶρος τοῦ ἀποσχισθέντος Μητροπολίτου Κάλλιστου εἰς τὴν ὁποίαν ἀμολογεῖται ἡ ἀκυρότης τῶν μυστηρίων τούτων, διὰ νὰ ἐπανελεθῇ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐκφέραμα, δηλαδή, τὴν οἰκουμενιστικὴν κακοδοξίαν, καὶ νὰ ἰσχυριασθῇ ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν δῆθεν τὰ «ἐπιστάμενα» μέλη τῆς νομοθεσίας Ἐκκλησίας τῶν καινοτάμων οἰκουμενιστῶν νεοημερολογιτῶν. Μὴ δυνάμενος ὑπ' οὐδενὸς πλέον νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸ θανατηφόρον τῆς ψυχῆς του κατρακύλιόμα ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ καταργήσῃ τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ν' ἀποκοπῇ αὐτῆς, νὰ ἰδρύσῃ ὁ δυστυχὴς ἰδικὴν του «Ἐκκλησίαν» μετ' ἱερὰν Σύνοδον ὑπὸ τὴν προεδρίαν του καὶ μετὰ ἀκόμη μέλος, ἦται τὸν ἀποσχισθέντα ἀπὸ ἡμᾶς Μητροπολίτην Σαρδηνίας Ἰωάννην (χωλομένον διότι ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν τοῦ ἐχειροτόνησεν ὡς βοηθὸν του ἐπίσκοπον τὸν Εὐλόγιον τοῦ Μιλάνου) καὶ ἀκολούθως νὰ προβῇ εἰς ἐπιτὰ «χειροτονίας» ἐπισκόπων. Ἐν τέλει δὲ ἰσχυρισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου π. Παύλου Στρατηγῆς ὅτι ἀκανονικὸς Ἀρχ/πος Ἀθηνῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σεραφείμ Τίκας.

Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν οὐ μόνον τὴν ἐκπτώσιν του ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ προσχώρησίν του εἰς τὴν θεύλατον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ σπουδαιότεροι πατρωνές του τυγχάνουσιν οἱ μασῶνοι Πατριάρχαι Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Ἀθηνῶνας Σπύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπίστην τὴν ὅσην τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῆς ὁποίας τὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν ἐνεφανίζετο ὑπεκρητικῶς δεχόμενος ὅσπου ἐπιτύχει τὸ «ποθούμενον» δηλαδή τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς Γ.Ο.Χ., ἐνῶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχει τὴν ἀσχίαν πρὸς τοὺς Γ.Ο.Χ., ὅσον ἀσχίαν ἔχουν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν οἱ προβατόσχημοι λύκοι τῶν Οὐντῶν.

3. α) Ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁμολογήσεως ὅτι αἱ «ἀκολουθοῦσα τὴν ἐκτολογικὴν καινότητα κατὰ τὰς ὁρθόδοξαι Ἐκκλησίαι αὐδέποτε ἀπώλεσαν τὴν Θεῖαν Χάριν».

Ἄλλ' ἐὰν ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἐφρόνει ταῦτα, τότε διατὶ ἐξῆλθεν τῆς καινότητου Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογητῶν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι Ταμειοῦχος τῆς Θεῖας Χάρτος καὶ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας. Ἡ σωτικὴ Θεῖα Χάρτις διαχετεύεται εἰς τοὺς πιστοὺς μόνον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἧς εἶναι ἡ μόνη Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας καὶ αὐδεμιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἐφ' ὅσον ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογεῖ τὴν ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογητῶν ὡς Ταμειοῦχον τῆς Θεῖας Χάρτος, διακηρύττει ἐν ταυτῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἴται, ἡ Ἐκκλησία τῶν νεοημερολογητῶν εἶναι ἡ ἀκαινοτόμητος, ὡς συνεχίζουσα τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ψευδής, μὴ αὐξουσα καὶ ἀγιόζουσα τὰ ἑαυτῆς Μέλη, ὡς στερουμένη κατ' ἀόληρον ἀνάγκην τῆς σωτικῆς Θεῖας Χάρτος, ἡ ὅποια δὲν δύναται νὰ χορηγηθῆται ἀπὸ ΔΥΟ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπὸ ΜΙΑΝ.

Ἐντεῦθεν ἡ σύστασις τοῦ Μητροπολίτου Κουτσοῦμπος νὰ ἀποτελεῖται τις τῆς Ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων νεοημερολογητῶν, ὑπὸ τὸ δεδομένον ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς εἶναι ταμειοῦχος τῆς Θεῖας Χάρτος, ὡς πειλανημένος οὗτος φρονεῖ καὶ λαλεῖ, κατὰ συνέπειαν δὲ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ μόνον δὲ συνιστᾷ θεόρεστον ἔργον, ὡς οὗτος λέγει, ἀλλὰ σατανοκίνητον. Ὁ πιστὸς πρέπει νὰ ἀποκόπτεται καὶ ἀποσχίζεται ἀπὸ παρασυγωγῆς, σχίσματος καὶ αἰρετικῆς κοινότητος, αἱ ὅποια συνιστοῦν ψευδεῖς «Ἐκκλησίαι» (ὅπως εἶναι τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογητῶν) καὶ ἐνοῦται μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ τὸ ἀντίθετον, ὡς ὁμολογεῖ ἀτυχῶς ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος.

β) Ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος ὁμολογήσας ὅτι «ἡ ἀπειρήσις ἡμῶν ἀπὸ τῶν καινοτόμων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποτελεῖ τὴν ὀρθὴν καὶ Πατροπαράδοτον ἐνάστασιν κατὰ τῆς πλάνης καὶ οὐδόλως ἔχει ἐννοίαν ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν!».

Βλασφημεῖ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν! τότε τί ἀποτελοῦμεν;

Ἄλλ' ἐὰν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πιστεύει ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν, τότε διατὶ

προσῆλθεν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ., οἱ ὅποιοι πάντοτε ὁμολογοῦν ὅτι ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Διατὶ ὑπεκρίνατο φρονῶν τὴν πίστιν αὐτῆν τῶν Γ.Ο.Χ., μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του;

Διατὶ ἐδέχθη νὰ χειροτονηθῆ Ἐπίσκοπος ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι πάντοτε διεκώρυττον ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Ἐὰν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν σχισματικοὶ νεοημερολογηταί, τότε διατὶ δὲν ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην καθάρσειν του ὡς Πρεσβυτέρου, ὡς ἀναγνωρίζει καὶ τὰ μυστήρια των;

Ἐὰν οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν τότε διατὶ ἐγκατέλειπεν οὗτος τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένην Ἐκκλησίαν τῶν σχισματικῶν νεοημερολογητῶν καὶ προσῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους ἀνυπάρκτου (κατ' αὐτὸν) Ἐκκλησίας;

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν, πῶς ἐτόλμησεν μετὰ τσαούτης σπουδῆς, οὐ μόνον νὰ χειροτονηθῆ Ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ «ἐόρυσθη» καὶ ἰδικῆν του «Ἐκκλησία» καὶ «Ἱερά Σύνοδος»;

γ) Ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογήσας ὅτι «τὸ ἀδόκιμον κήρυγμα ὅτι αἱ καινοτομοῦντες ἀπώλεσαν τὴν Θεῖαν Χάρτιν μὴ δὲν θεόρεστον καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν Ἁγίαν Παράδοσιν τῶν Πατέρων μας, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὀρθὴν, ἐπαινητὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεσματικὴν ἐνάστασιν τῶν Ὁρθοδόξων, ἀποτελεῖ παράδοξον καινοτομίαν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν καινοτόμων».

Ἡ διδασκαλία τῆς ἀπωλείας τῆς Θεῖας Χάρτος ἀπὸ τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν καὶ εἰρηκτικῶν οὔτε ἀδόκιμον κήρυγμα ἀποτελεῖ οὐδέ καινοφανές. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀδόκιμον κήρυγμα διότι ἡ σωτικὴ Θεῖα Χάρτις ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ οὐδαμοῦ ἄλλου. Δὲν εἶναι δὲ καὶ καινοφανές, διότι εἶναι Πιστις Πατροπαράδοτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηριζομένη συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μέχρις ἡμῶν, διὰ τε τῶν Ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 (Πρόεδρος ὁ πρ. Φλωρίνης) καὶ 1974 ἐγκυκλίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἀδόκιμον καὶ καινοφανές εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ ἀτυχῆσαντος καὶ στρηγνιάσαντος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσοῦμπος, τοῦ λαλήσαντος τὰ δόγματα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀτυχῶς τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἀποδέχονται, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ παρανόμως χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι, ὡς ὁ Χρυσόστομος Γκονιζιάς, ὁ ὅποιος, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν δεινὸν Οἰκουμενιστὴν-Λατινόφρονα «Ἀρχ/πον» Ἀμερικῆς Ἰάκωβον Κουκούζην, ἐκδηλώνει ὅτι μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ

χαράν ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσι τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὑμετέρας Ἁγίας Συνόδου νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴς Παλαιοημερολογίτικες Κοινότητες καὶ ἐπισκόπους εἰς τὴν Ἀμερικὴν σ' ἓνα διάλογο ἀγάπης», κακίζει τοὺς ζηλωτὰς Γ.Ο.Χ. γράφοντας: «μερικὲς Παρατάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔχουν ἐπ' ὄνοματι ζηλωτικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πίστιν, ξεπέρασαν τὸ ὄριο τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἔχουν καταλήξει νὰ βλέπουν τοὺς Νεοημερολογίτας ἀδελφοὺς τους, μὲ πνεῦμα χωρὶς ἀγάπη, μέχρι σημείου νὰ ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τους» καὶ ὅτι εἶναι «ἠλίθιοι νὰ ἀπορίδουν δογματικὴ σημασίαν εἰς δεκατρεῖς ἡμέρας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου». Ἐν συνεχείᾳ διακηρύττει τὴν νέαν «Ἐκκλησιολογίαν» των γράφοντας: «Ἐχομεν ἀποτοχίσει τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ συνειδήσις μας καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν ὡς ἀσύνητες κοινότητες, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀρνηθήκαμε τὴν ὑπαρξίν τῆς Χάρτιος εἰς τὴν Μητέρα μας Ἐκκλησία. Ἐμεῖς ἔχομεν ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους διὰ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ κινήματός μας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶ ἀπὸ οἰκονομία καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ κυβερνήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν εἴμεθα ἄλλη Ἐκκλησία ὑπεράνω καὶ κατὰ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας». Δὲν παραλείπει νὰ πλῆξει καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ δεινοῦ Οἰκουμενιστοῦ γράφοντας: «ὅπως καὶ ἂν εἶναι οἱ διαφορὲς μας ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφράσω στὴν Σεβασμωπότητά σας ὅτι εἶμαι ἐνήμερος τῶν ἀξιοσημειωτῶν συνασφορῶν σας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς αὐξήσεως κατανοήσεως τῶν συνασφορῶν τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν κοινωνίαν ἔν γένει. Μακάρι τὰ πολλὰ καὶ ἀξιόπαινα κατορθώματά σας, κάποια ἡμέρα ἂς συμπεριληφθοῦν εἰς ἐπιτυχίαι σας νὰ φέρετε τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφοὺς σας (Παλαιοημερολογίτας) μαζί, ἔν ὄχι σε ἔνωσιν, καὶ ποῖός δὲν θὰ ἦθελε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;» Καὶ τελαίνει: «Ἐγὼ, ὁ νεώτερος καὶ ἐλάχιστος μετὰ τῶν παραδοσιακῶν ἐπισκόπων εἰς αὐτὴ τὴν χώραν, ζητῶ τὴν συγχώρησίν σας δι' οἰανδήποτε ἀκουσίαν προσβολὴν καὶ ταπεινὰ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σας χεῖρα». Ὁ πολὺ ἐλάχιστος Μοναχός, Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος Ὁρεῶν Ἐξάρχος εἰς τὴν Ἀμερικὴν τῆς ἀληθινῆς (Παλαιοῦ ἡμερολογίου) Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σύνοδος Μητροπόλεως Κυπριανοῦ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς).

(Ἐπιστολὴ τῆς 18 Ἰουλίου 1986 παλαιὸν στυλ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΣΗΓΟΥΜΑΙ

Ὅπως 1) ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσοῦμπος κηρυχθὲς ἔνοχος καὶ τιμωρηθὲς μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως:

α) Διότι, ὅτι αὐτὸς ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδοθείσης ἡμῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καθὼς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974, καὶ ἠσπάσθη τὰς Οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἁγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις τυγχάνει Ταμιούχος τῆς σωστικῆς Χάρτος καὶ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

β) Διότι, μετοδίδια ὀδιακρίτως τὰ Ἁγία Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικούς καὶ οἰκουμενιστὰς νεοημερολογίτας, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ.

γ) Διότι ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Σαρδηνίας Ἰωάννου, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέδειξεν ἐπισκόπους καὶ συνέπηξεν ἴδιον θυσιαστήριον καὶ Ἱερὰν Σύνοδον προβάλλοντας μάλιστα εἰς χειροτονίας ἐπὶ ἐπισκόπων.

δ) Διότι ἐξαπατοῦσεν ἐπὶ μίαν 15ετίαν τὴν Προστομμένην αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐμφανιζόμενος ὀρθὸς ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἶτα δὲ ἀποκαλύψας τὰς πραγματικὰς σκοποὺς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡ ἄρση τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἴδρυσις τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του νέας «Ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδοξῶν αὐτοῦ φρονημάτων.

2. Ὁ Μητροπολίτης Σαρδηνίας Ἰωάννης κηρυχθὲς ἔνοχος καὶ τιμωρηθὲς μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, ἐνεργείας.

3. Οἱ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι 1) Χρυσόστομος Γκονζάλας, 2) Νήφων Κηκούντου, 3) Χρυσόστομος Μαρλάσης, 4) Χρυσόστομος Κουσκοιτόπουλος, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἄλλοδαποί, ἐνὸς Ἰταλοῦ καὶ ἐνὸς Σουηδοῦ, ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς σταχείων, κηρυχθῶν ἔνοχοι καὶ τιμωρηθῶν μὲ καθαιρέσιν, διότι ἠσπάσθησαν τὰ κακόδοξα καὶ οἰκουμενιστικὰ φρονήματα τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσοῦμπα, ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐδέχθησαν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον χειροτονίαν.

4. Τὰς ἐνεργείας αὐτὰς, τῶν ὀνωτέρω Μητροπολιτῶν Κυπριανοῦ καὶ Ἰωάννου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἀρχιερέων, προβλέπουν καὶ καταδικάζουν οἱ Ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες, ὅπως ὁ ΛΔ' τῆς ΣΤ' ἁγίας Οἰκουμένης Συνόδου διαγορεύοντος: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ πατριῶς ἐγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ

κεκώλυται, πολλῶ δὲ μάλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεσθαι ἀπαγορευθῆναι προσήκει... εἴ τινες Κληρικοί ἢ μοναχοὶ εὐρεθῆεν ἢ σιμωμνύμενοι ἢ πατριάζοντες ἢ κατασκευάζοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικών, ἐπιπέτωσαν πᾶν τὸ οἰκείου βαθμοῦ, τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γόγγρα Συνόδου διακελεύοντος: «Εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζει, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔθλησι πράττειν, μὴ συνόντος τοῦ πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἐστω», τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, προστάσσοντος: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστηρε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπεβῆ, καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πειθεσθαι μηδὲ ὑπακούειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένειν θορυβῶν καὶ ἀναστατών τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἐξωθεν ἐξουσίας ὡς στασιώδῃ αὐτῶν ἐπιστρέψομαι» (προβλ. καὶ Γ' καὶ ΙΑ' τῆς ἐν Καθαργίᾳ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'), τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσσοντος: «εἴ τις Ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸς Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἐθισμένον ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτο ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσει· οὐ γὰρ ἕκαστον τὸ οἰκεία μέτρα γνώσκων καὶ μήτε τὸν πρεσβύτερον καταφρονῶν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μήτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου», τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσσοντος: «Τὰ ἐρισθέντα περὶ πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μάλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὅστε· εἴ τις πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσει, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεχθεῖ τούτο παρανομίας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφραγίσται τε καὶ ὠρισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπέντων» κ.α.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1986 π. ἔορτ.

Ο Ε Ι Σ Η Γ Η Τ Η Σ

+ ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθησαν πάντα τὰ ἐγγραφοῦ τοῦ φακέλλου τῆς ὑποθέσεως, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῶν Πατέρων», ἐπιστολὴ τοῦ ἐξ Ἰταλίας Ἱερομονάχου Σιλουανοῦ εἰς τὴν ἀναφέρει ὅτι «πρόσφατα οἱ Παλαισημερολογῆται τῆς Φυλῆς ἔκωναν ἕναν ἄνθρωπον ποῦ τὸν κυνηγοῦν τὰ δικαστήρια, ἄνθρωπο ὄχι μὲ καλά παρελθόν, ἐπίσκοπο» καὶ ἡ ὑπὸ 1/14-11-1986 ἐξώδικος ἀπάντησις τοῦ κατηγορουμένου Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἢ ὁποῖα δημοσιεύεται ἀλλαχοῦ.

Γενομένης συζητήσεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνως ἀπέριψε τὴν ἔνστασιν τὴν ἐν τῇ ἐξωδικῇ ἀπαντήσῃ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ὅτι ἀναρμόδιως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δικάζει τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὕτως αὐτοαπεικῶπει πρὸ χρόνου ἀπ' αὐτῆς, κρίνασα ὅτι ἡ κανονικὴ ἀρμοδιότης καὶ ἐξουσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐδέποτε καταλύεται ἐπὶ μέλους τῆς λόγω ἀποχωρήσεως τοῦ ἐξ αὐτῆς. Ἰδιαιτέρως δὲ, προκαμένου περὶ Κληρικῶν, ἢ Ἐκκλησία ἢ ὁποῖα χεροτονεῖ τιὰ κέκτηται ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καθαιρέσεως τῶν Κληρικῶν αὐτῆς, συντρεχόντων τοιοῦτων λόγων.

Ἀκολούθως ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι πράγματι ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς Παραδοθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ὡς διελέχθη εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1960 καὶ 1974 καὶ ἠσπάζθησαν τὰς οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὅσους οἱ σχηματικοὶ νεσημερολογῆται καὶ αἰρετικοὶ οἰκουμενισταὶ ἀποτελοῦν τὴν «Μίσην, ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τυγχάνουσα Ταμοῦχον τῆς οὐσιαστικῆς Χάρτος καὶ Κιβωτῶν τῆς σωτηρίας ἢ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅθεν εἶναι Ἐκκλησία.

Ἐπίσης ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μεταδίδουν ἀδιακρίτως καὶ ὄνευ ἐξετάσεως τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἰς τοὺς κοινοτόμους σχισματικούς καὶ αἰρετικούς οἰκουμενιστάς.

Ὅσαυτὰς ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι Μητροπολίται Ὀρωποῦ Κυπριανοῦ καὶ Σαρδηνίας Ἰωάννης, στασιάζοντες κατὰ τῆς Προϊσταμένης αὐτῶν Ἀρχῆς, τούτῳ τῆς εἰς τὴν ὑπῆγοντο Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὄντες ἐν ἀργίᾳ προέβησαν εἰς πραξικοπηματικὰς χεροτονίας ἐπισκό-

των τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων.

Τέλος, ἀπεδείχθη εἰδικώτερον διὰ τὸν Μητροπολίτην Κυπριανὸν ὅτι ἐπὶ ἀλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτη τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν αὐτοῦ, ἦτοι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἥτις τὸν ἀνέδειξεν εἰς Ἐπίσκοπον εἰς ἣν καὶ ὑπήγετο, ὡς καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανίζομενος ὅτι ὁμολογεῖ τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκαμένου νὰ ἐπιτύχη τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀπεκόλυψε τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ Ἰδρυσις ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων φρονημάτων αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἀποδεικνύονται περιτρώως καὶ ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀπὸ 1/14-11-1986 ἐξωδίκου ἀπαντήσεώς του, καθ' ἣν οὐ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ συνεχίζει χαρακτηρῶν ὡς κακοδόξιαν τὴν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ μόνη Ταμειάρχος τῆς σωστικῆς Χάρτις.

Ἐποὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ὁμοφώνως ἐνόχους ἀπαντας τοὺς κατηγορουμένους κατὰ τὸ κατηγορητήριον, ἦτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας: α) ΛΔ' τῆς ΣΤ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορευόντος: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φαστρίας ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντα κεκώλυται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεσθαι ἀπαγορευεῖν προσήκει:· εἴ τις Κληρικὸς ἢ μοναχὸς εὐρεθῆεν ἢ συνωμνύμενος ἢ φαστρίζωντες ἢ κατασκευὰς τυρεῖοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐπιπέτωσαν πάντῃ τοῦ οἴκειου βαθμοῦ», β) τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου διακελεύοντος: «εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζει, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐθέλοι πράττειν, μὴ σπυρνόντος τοῦ Πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω», γ) τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ προστάσσοντος: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπεθῆη, καὶ μὴ βούλοιστο αὐτῷ πειθεσθαι μηδὲ ὑπακούειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ ποραμένεν θορυβῶν καὶ ἀναστασιῶν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἔξωθεν ὡς στασιώδη αὐτῶν ἐπιστρέφεισθε» (προβλ. καὶ τοῦ Ι' & ΙΑ' τῆς ἐν Κερθαγένῃ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'), δ) τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσσοντος: «εἴ τις ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ Οἴκειου Μητροπολίτου, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως

ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἐθισμένον ἐν τῇ Θεῷ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὠρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστός τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσῃ, δεῖ γὰρ ἕκαστον τὸ οἴκειο μέτρα γινώσκειν καὶ μήτε πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, μήτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου», ε) τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσσοντος: «τὰ ὠρισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πάλιν μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἁρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήσῃ τῆς πρὸς τὸν οἴκειον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ Θεῷ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ, τοῦτον ὠρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεγχθῆι τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὠρισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἴκειων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ζωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων» κ.α., καὶ ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος καὶ παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἐπανάφερον αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἀπουσιάζοντα Σεβασμ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ ὅστις ἐδήλωσε τὴν πλήρη συμφωνίαν του καὶ ὅτι προσυπογράφη ταύτην.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

- + Ὁ Παραϊῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- + Ὁ Φθιώτης καὶ Θουμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- + Ὁ Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας ΜΑΞΙΜΟΣ
- + Ὁ Ἀχαΐας καὶ Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Οἰνῆς ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- + Ὁ Πενταπόλεως ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
- + Ὁ Δωδεκανήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
- + Ὁ Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- + Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- + Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ